

בכוננות הרוחני בצלל הנר שטיפא, דומ"ץ קהילת י"ח י"ח - אלען

שאלות: מאייה גיל עלי לחת את הילדים לשמעו את פרשת זכור?

ולענין שאלתך בחינוך לשמעית פרשת זכור: אם הוא בגיל שמסול לשמעו ולהאזין לקריאת הפרשה חובה לחנכו לכך, וכוכורה גם חובה שיבין את עניין הקוראה, או אולי שיבין את השנה לאחלה פרך כי ס"ב' בהערה).

נוסרי, ישינה מהלכות נרחבות האם נשים חייבות בשמיות פרשת זכור (ראה פסקי תשבות סי' טרפה"ה א'ות ה). ולכן יש האמורים שכיוון שאף בגודלות ספק אם חייבות – אין חובה לחנן את הבנות הקטנות לך. אך יש אמרים שקראת התורה היא "חוות ציבור" ואלה חובתו של כל ייחד בפרד, וכיון שהקoton מחייבים בכך פסיקת תשבות סי' קללה הע' 19, ועיי"ש).

תשובות: מגיל בו הם מסוגלים להקשיב לפרשנה את עניינה.

חוגנות: כפי שכבר הזכרנו פעם, היגלו מתחילה מוצאות יצחית, וכSIDUD מעין שבת חיבים לחנכו לדוגמה כשקטן יוזע להעתיר חיבים על מוצאות צחית, והיו מנסים לפטור אותן ברכ' ס"ב' שמג'ס' (ג').

לבבי קריאת התורה בכל שבתות השנה, הוא מתי שיכלול להקשיב בכל המוקומות והוועדות (משנ' ס"ב' שמג'ס' ס"ג').

ニיטוץ לשבת

תוך גוון יציאות, מניין הלב לכל המשפה

"בוא איתני לנגן עדע!"

שמעאל הורבין שפונה אליו ואומר: "אנחנו הולכים בידך לנו עדע, בוא עמי!". הרבה חד נפלתי והתעלפתי, ו' שמעאל ממשיך לומר לי: "הלא הבתחית את שכר העמל הבא שלו בעבור מי שיוציאני מבית האסורים כסכלאוני טליתות הרשות ברוסיה בדרבי צ'זון הבניין, וכעת בעולם האמת נודע לי שיש אותה הוא זה השנדראת וסיג'יט נחצני! בוא עמי ואשלם לך בגמולך הטע...".

coli רועה, פוננה אני אל ר' שמעאל ונומר לו: "אבל עדען לא הגיע זמני להיפטר מן העולם". ר' שמעאל השיבני אמר לנו לרבית דין של מעלה, הרי אני נשאר בעל חבר כלבי?". אמרת לו לר' שמעאל ונומר לו: "דידי וועיין, אני מוחרר לך בעלה של ר' הירש לייב, ובבל שלם על כל חבר הכלבי?".

ר' שמעאל בינוינו שאמודיע קבל עם עודה כփ הנטפס בשולחן עורך לנו למ' ג' (מוונט טיפורי של ר' נחמן ביבק, מגין יציאות אדר תש"ט)

ר' הירש לייב
לגמאות תקינונשטיין.

יב אדר תש"ב נסתלק ר' שמעאל הורבין פטירתו, עוד לפני מסע ההלויה, הרכך ר' הירש לייב לפטל במקומו, ושםaire משיר המשיך לומר ר' הירש לייב, שהיה בראש האולם, תחמושת לפטע לנפל מתעלף. כל שיש לנו לעזרה לא עד דבר, ונפל תחמושת על ר' הירש לייב, ועם הטענה של ר' הירש לייב, נטה מושג'ה הטענה לא עד ר' הירש לייב, ולא יראה לא גמ' כל ערך.

בפרק הזמן שעבר החל מסע ההלויה של ר' שמעאל הורבין בדרך אל הר הזיתים. ר' הירש לייב שחרר לוחותיו ציא באזוריות על מנת להשיק את מסע הלוויה, ונד שהגענו להר הזיתים היה זה בשעת הקבורה. ר' הירש לייב נעמד מול כולן וקרא בקול: "מחול לך... מחול לך... מחול לך...".

ר' ליחידים נאות ר' הירש לייב לספר את פשר הדבר, וכך ספר לצי' אריה רוזנפף צ'ל: ננכטני למקווה והנה רואה אני לנגן עניין את ר'

פעמים: מחול לך... מחול לך... מחול לך...
(מוונט טיפורי של ר' נחמן ביבק, מגין יציאות אדר תש"ט)

פתחם השבוע

ילד מחקה את המבוגרים
ואחר כך הוא מנפנ' את הדברים

תוך הספר פ' יקדון משיסים, המדורין המשולם לחישון. מאת ואשה ישיבת הרב שמעאל שפטון שליט'א

הרב אליעזר בן עמי'א שליט'א
מלשנה בנו בחשבוע ואדי

בת דבורה ציפורה רחמס'ת לכל הישועות
העלון נתרם השבוע

להצלחת ולרפואה
הרב אליעזר בן עמי'א שליט'א
משפחתי און

שׁׁחַץ תְּשַׁקְּצָנוּ

23 שנים לפטירתו של המשגיח דקמג'יז רב' משה אהרן שטרן צצ'ל, שב'ק ח' אדר תשפ"א - תשנ"ח

עד כדי שמדובר פעם היו נוטלים חלק בהשגה על הילדים בהפסקות, וכך מתייחסים בכובד ראש לקטנות

הו אס' ספר בערך על המקורה הנורא שארע בכתינו, ועל המתבלבות הקשה אלה נכלל בעקבותיה: "הילד יכל טוב בסך כל, והוא יגע עזוקות אם נזכיר עליו או עבר דמותו המתקרבת: "גנומו היום העיתונים החדרים. במצב הביטחוני המתוון הרבה רוחים להעתדן ובקישוק נשאר עיתונו אחד בלבד", אך הוא לא היה עיתון כשר.

"אולי תנסה לארגן ל' מתחת הדלק משזה? או שתקרא ל' את הכותרות והראשיות?" בקש אברום, אך בעל הקיסק לעז: "אותה באמתות שזה שעה קרר גורען לקרווא את העיתונים האלה? תראה, אני קורא אותם כל יום ועדיין היכפה נמצאת על ראשינו, זה סתום פוליטיקות וס' אמר בעודו מטיב את הסיכה שוחרה המשגיח ואשי הישיבה נועצ'ו בכובד ראש, ואיתו הונחן להלדי' ל' צימיות? ואול סתום משגה הוא, ואיתו הונחן להלדי' המשפחחה נני עיטוף? אך עדיין משפחחה חידית אמורה לשלחן מון הבית כל דבר תיעוב ולא לטוף עמו כרכ'ים...".

צעדו שלשתם לכיוון היכתה המודוברת.

לידי היכתה, מלבד ערדת על הדין שמנתנהן, ולפעת נפתחה דלת היכתה, ושלשת הצעירות לאוון אהרן ורבי יצחק. ביום רגיל לא היה אברום משתכנע מדברי שנות

שכאילו, אבל שקריםות שפועעה בו הצרפה בקדשו ותקופת וקורתו של המוכר והוא נזהר שאלת. בקהלת.

מי היחירום לא תמו, ומדי פעם הצירף אברום בעיתונים קלקלים רק כדי לראות כיצד הם מונחים את התופעה זו ומה אמורים בבית המקדש השני [שאך אף כלל את העיליה מהגלו לארץ ישראל], וגם שם העמק "התודב" לעצמו לשעותנו את הנסיך ואת הרידה, בדמות ירידות

שנומחה לנו מתחם הלמידה הצלחה בלימוד התהווות קתנה בתפילה, ואיל נעים לומר, אף המתואר במגילה, עפ"ס, לא מספיק לנו לנו נסיך נסיך, לא שמענו להתאזרוי והחרות והנסחות של מדכי צדק האמת.

אבל זה היכי חשב לך: לעלם אסור להתפלל לשם יתרורו, אם הכל נראה אבוד אנחנו חיבים לתהוואת שכםות, ואכן זה נכון, אבל בעתנו בירידה בסוף העיליה כפי שעשה מרדי, ותורה! בסוף זה הצליח! העיליה מושג'ה לארת העיליה המועצתת.

ונמה זה אומו? דבר ראשון שזה בטלני מענע. זה תמיד כוכבו שלא מודרין על עדרו, והוא נסיך נסיך!

(ליקוי הלכות תחומיין)

סיפור השבוע

שכדי לילמוד חזק בנסיון, יתכן שזה אחד כזה שמנג'עפני עלייה, ואולי גודל הנסיכון מרום על גודל האור שיגיע אחורי, מי יידע...

תראה את עם ישראל שיצאו ממצרים לא הרוחנית "מג'ה דרפסה", שהסובל ממנה חוה מביצ'ר ורוח משנים במרחיה, חוי ששה מבהר, ולא מלהת נפש? ואני לא מבין: מה, זו מלהת נפש? יומי אקלס - יום בסל' - ים מושג'ן עמק וצוב. ואנו הפתגס העבריים התיי בUCHOT שCOLIM חים כר' יומ' גודל, יומ' גודל, ופערם קמ'ים עם צב' ומרק, ולפערם מרג'ים סמטרוטים קומיים. להו רוחן שטחיות וסבירן, שהרגיע אוטוי לא בוטחן את השקיונות אצל הדרבים ומההרע הא מאוד דרסטית, בשעת השמהה לדוגמה היא מגיעה עד כדי חיות. אני לא עד כדי קר...

אבל עדיין חיפשתי תשובה לאלו, מהו גורם מלבך רוחנו עלולות, ומה גומן לו לש��ע בבדות ובעובות. ושם גם בונס אפשרי: אם נמצא את הסיבה, אולי אצליח לנטרל את הגורם לנצח הגורע ואז תמיד יהיה ל' טוב... נושא נפלל...

זאת אני לא כל כך בקי בכל הספרים, אבל ניסיתי לgesch מעתה בברחו תריהו: מהו גורם מלבך רוחנו בנסיבות, מלבך סמי'ה, אנחנו נתקלים בנסיבות עליה כל הגדולה ביריה, ויאייל בבר מלה: כל פעם סב'ת הפילה שנלכדה, הצלחה בלימוד התהווות קתנה בתפילה, ואיל נעים לומר, אף המתואר במגילה, עפ'ס, לא מספיק לנו נסיך נסיך, לא שמענו להתאזרוי והחרות והנסחות של מדכי צדק האמת.

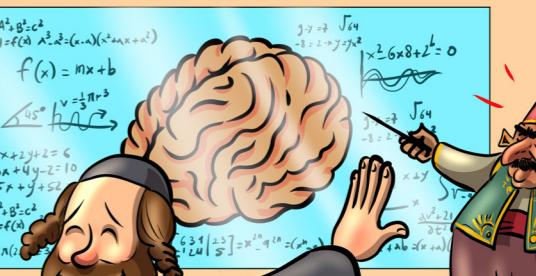
אבל זה היכי חשב לך: לעלם אסור להתפלל לשם יתרורו, אם הכל נראה אבוד אנחנו חיבים לתהוואת שכםות, ואכן זה נכון, אבל בעתנו בירידה בסוף העיליה כפי שעשה מרדי, ותורה! בסוף העיליה מושג'ה לארת העיליה המועצתת.

ונמה זה אומו? דבר ראשון שזה בטלני מענע. זה תמיד כוכבו שלא מודרין על עדרו, והוא נסיך נסיך!

(ליקוי הלכות תחומיין)

לצער הצען

פסקיק להסתבר

ברבה פעמים זוקא נשקל הוא זה שעמדו לנו לרוץ ודוקן אונטו לכון פעצות. האודם מל' בחשיבותן וחשובים שמלכבים אונטו, ואיתו מבין שהפתרון האידיאלי הוא רק לרוץ את השול, ובגלם אחרות פשות לקל' את הכל בשקה ובתחממות ובכשיטות, אז בזירה פלאית הדרים מסתרים אליהם...

חישון אמר ואש השבון

ציור: יהיאל בלאייש - yehielb.iyous@gmail.com